

La tria per Andreu Loncà

AL PERIODISME

Un dels efectes més inadvertits que ha suscitat el periodisme d'ara és que ha acostumat el públic que llegeix a idees i idèntiques interpretacions, a veritats repetides, a judicis fossilitzats. A cares plenes de ràbia més que no pas il·luminacions. Imaginin com fóra xocant que durant setmanes les portades i articles de l'ABC fossin plenes de judicis i articles a favor del sobiranisme i que a l'Avui s'escrivissin articles a favor del rei, moderats segons la parauleta de moda entre els conservadors. L'enconament partidista de tots els diaris de l'àmbit hispànic ha produït dos efectes secundaris de regust letal: d'una part l'al·lèrgia íntima a qualsevol idea -o judici- que es desplaça dos ditets de la consigna oficial; de l'altra, a la desvalorització de qualsevol idea que faci olor de divergent. Aquesta al·lèrgia és com una pedregada seca per

al pensament en general car les interpretacions distintes no hi caben en aquest camp de trinxeres que ha esdevingut el periodisme. En el si dels mitjans socialistes rarament hi cap una ploma conservadora, i a l'inrevés. Fins i tot, ni els indignats hi caben. Tots es proclamen objectius; cap n'és. La musculatura mental del lector se'n ressent. La ment, com és sabut, funciona i s'alimenta d'allò que se li serveix. Si els diaris serveixen sovint el mateix pinso ideològic, llavors el lector mitjà intel·ligent o bé deserta dels diaris -opció plausible- o bé queda en un estat de forma intel·lectual lamentable, terra de guaret per a totes les degradacions transgèniques que, atès que no tenim cap paraula millor, en direm "populisme" o pornografia de l'intel·lecte. Encara que també en podríem dir "aristocratism", que

EXEMPLARS DEL DIARI SEGRE.

també prospera en les elits econòmiques. Aquest panorama que intento descriure també presenta un efecte devastador: les plomes més equànimes que, per força, s'han de situar fora del camp de batalla ideològic -fora de les trinxeres- no solament no són ateses i escoltades sinó que, vist el pa que s'hi dóna, s'inhibeixen. No gosen escriure res. Callen. Perquè en aquest temps de contesa, si hom no s'apunta voluntari a un o altre exèrcit ideològic, la seua reflexió no val. Fins i tot el rei actual, al qual se li suposava un paper d'àrbitre, també s'ha alineat a un dels exèrcits ideològics. Aquest panorama en què paraules i idees són canonades i llances només afavoreix els poderosos, gens el periodisme. Si no en tenim cura, als febles ens aixafaran sota les potes dels cavalls.